

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/60/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412201178
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5412201178.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej veci navrhovateľa: Y. F., nar. X.X.XXXX, bytom J. T. XXXX/X, G. F., zastúpeného JUDr. Marianom Ďuranom, advokátom, so sídlom V. X, B., proti odporcovi: Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom Karadžičova 17, Bratislava 26, IČO: 31 383 408, o zaplatenie 458,02 eur s príslušenstvom, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 7C/51/2012-178 zo dňa 25.2.2013, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok okresného súdu vo výroku I., ktorým súd odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 458,02 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 458,02 eur od 10.12.2011 do zaplatenia a vo výroku II., ktorým uložil odporcovi povinnosť zaplatiť trovy konania vo výške 220,04 eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa do troch dní od právoplatnosti rozsudku, p o t v r d z u j e .

Vo zvyšku s a rozsudku okresného súdu n e d o t ý k a .

Odporca j e p o v i n n ý nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania vo výške 39,34 eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd odporcu zaviazal povinnosťou zaplatiť navrhovateľovi sumu 458,02 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 458,02 eur od 10.12.2011 až do zaplatenia a trovy konania vo výške 220,04 eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku návrh zamietol.

Prvostupňový súd návrhu navrhovateľa v celom rozsahu vyhovel. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že nemal pochybnosti o tom, že pri prevádzke motorového vozidla Mercedes GL 420, EČV: DK ACFM1, ktoré viedol svedok C. M. došlo k spôsobeniu škody na motorovom vozidle navrhovateľa zn. Mercedes-Benz E200CDI, EČV: DK708 AU. Nesporne bolo preukázané a nik túto skutočnosť ani nespochyboval, že pre motorové vozidlo, ktoré viedol svedok, tento mal uzatvorené povinné zmluvné poistenie u odporcu. V danom prípade, pokiaľ išlo motorové vozidlo vedené svedkom pred motorovým vozidlom navrhovateľa a tento prakticky okamžite po odskočení skaliek signalizoval a zastavil auto idúce pred ním, niet pochyb o tom, že škodu spôsobilo auto idúce pred navrhovateľom, pokiaľ ani svedok, ani navrhovateľ neuvádzajú iné autá a hustú premávku. Zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je objektívnou zodpovednosťou, teda škodca zodpovedá za škodu bez ohľadu na zavinenie. Pokiaľ bolo samotné odskočenie skaliek spod kolies motorového vozidla vedeného svedkom spôsobené rotáciou kolies vozidla svedka, je zrejmé, že ide o okolnosť, ktorá má pôvod v prevádzke motorového

vozidla. Pokiaľ by nešlo o motorové vozidlo, ale napr. ručný vozík, je prakticky nepravdepodobné, aby bola skalka udelená taká energia, aby mohla spôsobiť škodu na aute navrhovateľa. Práve preto odmrštenie skalky má pôvod v prevádzke motorového vozidla a nejde o nejakú vonkajšiu okolnosť. Vodič má možnosť hlavne, keď prechádza cestou so zvyškami posypu, alebo cestou znečistenou nejakými nečistotami, štrkom, vždy spomaliť alebo prípadne, pokiaľ je to potrebné, zastaviť. Navyše teda neobstojí ani možnosť liberácie z dôvodu, že vodič škodca nemohol škodu zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia.

Súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania, ktorý uplatňoval v správnej výške, avšak priznal mu ho len počnúc dňom 10.12.2011, kedy vychádzal z ustanovenia § 797 ods. 3 OZ a podľa názoru súdu bol žalovaný povinný plniť do 15 dní po tom, čo ukončil vyšetrovanie. V danom prípade je zrejmé, že pokiaľ dňa 24.11.2011 oznámil žalobcovi, že mu škodu neuhradí, možno tento deň brať za deň, ktorým bolo s istotou šetrenie ukončené a po 15 dňoch nastupuje omeškanie poisťovne. Preto pokiaľ žalobca žiadal úrok z omeškania už od dňa 25.11.2011 za čas od tohto dátumu do 10.12.2011 súd žalobu ohľadne žiadaného úroku z omeškania zamietol. Pokiaľ ide o výklad odporcu ohľadne úrokov z omeškania, súd uvádza, že tento nemožno akceptovať v danom konkrétnom prípade a § 797 O.s.p. je v súlade aj s § 11 ods. 7 o PZP, nakoľko v danom prípade nebola problematická výška škody a v zásade súdy nepriznávajú úrok z omeškania zvyčajne pri škodách na zdraví, kde poisťovňa aj v prípade uznania škody môže mať problémy stanoviť výšku škody, ktorá často závisí od úvahy. Preto v danom prípade aj v zmysle § 11 ods. 6 o PZP bol poisťovateľ - odporca povinný poskytnúť plnenie do 15 dní od skončenia prešetrovania, pokiaľ by sa prijal iný výklad, nebol by v súlade s dobrými mravmi, nakoľko v zásade by umožňoval odporcovi plniť oneskorene, bez primeraných sankcií.

O trovách konania prvostupňový súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 OSP a priznal navrhovateľovi, ktorý mal plný úspech vo veci, právo na náhradu trov konania, ktoré predstavujú zaplatený súdny poplatok v sume 27,- eur a trovy právneho zastúpenia v sume 193,04 eur, ktoré pozostávajú z odmeny za 4 úkony právnej pomoci po 31,54 eur (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby, podanie stanoviska k vyjadreniu odporcu, účasť na pojednávaní dňa 25.02.2013), 3 x 7,63 eur režijný paušál, 1 x 7,81 eur režijný paušál (účasť na pojednávaní v roku 2013), náhrada za stratu času K. - Dolný Kubín a späť za deň 25.02.2013 za dve polhodiny (2 x 13,01 eur) v sume 26,02 eur, cestovné náhrady (osobné motorové vozidlo na ceste K. - Dolný Kubín a späť 16,5 km x 2) v sume 10,16 eur (paušálna náhrada 0,183 eur x 33 = 6,04 eur, pohonné hmoty 8,7/100 x 1,434 x 33 = 4,12 eur).

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie odporca. Uviedol, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní poukazoval na to, že jeho tvrdenie, že nie je možné objektívne možné preukázať vznik a priebeh škodovej udalosti, súd považoval za účelové tvrdenie, keďže obaja účastníci zhodne popísali priebeh a okolnosti, za ktorých ku škode došlo. Ich tvrdenia súd spravil dôkazmi bez toho, aby navrhovateľ produkoval dôkazy na podporu svojich tvrdení, čím zjavne suploval nesplnenie povinnosti navrhovateľa uniesť dôkazné bremeno, čím došlo k inej vade, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ďalej v odvolaní uviedol, že právny názor súdu je nesprávny z dôvodu neunesenia dôkazného bremena navrhovateľom ako (i pri súdom - hoci nedostatočne a nesprávne - ustálenom skutkovom stave) existencie liberačných dôvodov na strane škodcu. Poukázal na ust. § 428 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ktorý škody vyvolané osobitnou povahou tejto prevádzky rozdeľuje na škody bez možnosti liberácie (škoda spôsobená okolnosťami majúcimi pôvod v prevádzke) a škody s možnosťou liberácie (škody, ktoré nemajú pôvod v prevádzke motorového vozidla, sú však spôsobené v súvislosti s osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla - § 427 OZ, ak prevádzkovateľ preukáže, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať). V tejto súvislosti poukázal na to, že nemožno stotožňovať každú škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a škodu spôsobenú okolnosťou v prevádzke, keďže ku škode dôjde vždy prevádzkou motorového vozidla.

Rozhodujúcim znakom pre možnosť liberácie v danom prípade je teda to, či kameň na cestnej komunikácii je alebo nie je okolnosťou majúcou pôvod v prevádzke. Odporca vo svojom odvolaní má za to, že skalka ležiaca na ceste nespĺňa znaky súčasti prevádzky, ani ju nerobí súčasťou prevádzky jej odmrštenie kolesom vozidla. Došlo len k pôsobeniu osobitnej povahy prevádzky na okolnosť, ktorá nemá pôvod v prevádzke, a preto túto škodu je možné liberovať. Skalka ležiaca na ceste je jednoznačne okolnosťou vonkajšou, teda nemá pôvod v prevádzke a je možné za predpokladu preukázania, že sa

škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od prevádzkovateľa požadovať, prevádzkovateľa liberovať zo zodpovednosti za takúto škodu. Ku škode na motorovom vozidle tak síce došlo v dôsledku prevádzky motorového vozidla, avšak následkom okolnosti, ktorá nemala žiadny súvis s jeho prevádzkou. Týmto je vodič (a s ním rovnako prevádzateľ) liberovaný zo zodpovednosti za škodu a je nespravodlivé požadovať od poisťovne zaplatenie náhrady škody, pri ktorej sa škodca zbavil zodpovednosti. Poisťovňa v takomto prípade nie je povinná škodu nahradiť, nakoľko nie je daná zodpovednosť poisteného.

Čo sa týka odvolania voči priznaniu úrokov z omeškania, odporca poukázal na to, že poisťovňa splnila povinnosť v trojmesačnej lehote oznámiť, že odmieta plnenie a odôvodnila toto rozhodnutie, nie je povinná poškodenému uhradiť úroky z omeškania, a to až do okamihu splatnosti poistného plnenia, ktorým je 15 dní odo dňa doručenia právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poistiteľovi. Nie je možné priznať úrok z omeškania skôr, než sa stane pohľadávka splatnou, čiže pohľadávka sa stane splatnou až po právoplatnosti napadnutého rozhodnutia. V tomto prípade by sa priznalo navrhovateľovi príslušenstvo pohľadávky, ktoré ešte nevzniklo. Až keby odporca neuhradil navrhovateľovi istinu do 3 dní po právoplatnosti rozhodnutia o povinnosti uhradiť istinu, dostal by sa štvrtý deň do omeškania a navrhovateľ by mohol žiadať úrok z omeškania osobitným návrhom.

Z dôvodov uvedených v odvolaní záverom odporca navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že návrh navrhovateľa zamietá, resp. napadnutý rozsudok zrušil a vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu sa vyjadril k odvolaniu odporcu tak, že nesúhlasí s názorom odporcu, že škoda, ktorá vznikla navrhovateľovi, nesúvisí s prevádzkou a nebola vyvolaná osobitnou povahou prevádzky. Odporca sa mylne domnieva, že pre zodpovedanie otázky, či bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke, je smerodajné určenie, čo je prevádzkou motorového vozidla, namiesto toho, aby skúmal, aký je pôvod okolnosti, ktorá spôsobila škodu.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O.s.p. napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p..

Podľa § 212 ods. 1 O.s.p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Krajský súd primárne uvádza, že základom jeho rozhodnutia je aplikácia vyššie citovaného zákonného ustanovenia, keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu a v podrobnostiach na jeho závery odkazuje. Krajský súd dodáva, že v prípade aplikácie ust. § 219 ods. 2 O.s.p. nie je žiaduce, aby boli zopakované tie vecne správne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu, ako aj správne posúdenie, pretože práve za použitia ust. § 219 ods. 2 O.s.p. je postačujúce, ak vo vzťahu k odvolacím dôvodom, v danom prípade žalovaného, sa len na zvýraznenie vecnej správnosti rozsudku okresného súdu zdôraznia podstatné a rozhodné skutočnosti a okolnosti. Uvedený postup a záver krajského súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. 350/2009 zo dňa 8.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovanými právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

V ďalšom sa krajský súd zaoberal odvolacími dôvodmi odporcu. Rozhodujúcou otázkou v odvolacom konaní bolo posúdenie, či podľa § 427 Občianskeho zákonníka zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je zodpovednosťou objektívnou, t.j. bez ohľadu na zavinenie. Podľa názoru súdu, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje, sa jedná o škodu, ktorá bola spôsobená okolnosťami majúcimi pôvod v prevádzke motorového vozidla, nakoľko samotné odskočenie skalkiek spod motorového vozidla bolo spôsobené rotáciou kolies motorového vozidla škodcu, pričom predmetná rotácia je sprievodným javom pohybu motorového vozidla (bez rotácie kolies motorového vozidla by nedošlo k jeho pohybu). Súd zdôrazňuje, že k odskočeniu skalky spod kolies predmetného motorového vozidla došlo v nadväznosti na jeho pohyb po vozovke, a teda v žiadnom prípade sa nejedná o okolnosť nemajúcu pôvod v prevádzke motorového vozidla, a preto zodpovednosti za škodu sa odporca nezbavil. K zbaveniu zodpovednosti za škodu by mohlo dôjsť len v prípade, ak by sa jednalo o škodu spôsobenú okolnosťami, ktoré nemajú pôvod v prevádzke motorového vozidla, to znamená, ak by škodca preukázal, že by škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia.

V žiadnom prípade nie je možné stotožniť sa s názorom odporcu, ktorý tvrdí, že skutočnosť, že skalka odmrštená kolesom vozidla ju nerobí súčasťou prevádzky, pretože kinetická energia udelená krútiacou silou kolesa, je len pôsobenie osobitej povahy prevádzky na okolnosť nemajúcu pôvod v prevádzke. Je potrebné poznamenať, že nebyť rotácie kolies, nebolo by možné pôsobením kinetickej energie krútiaceho momentu kolesa automobilu docieľiť vymrštenie kameňa spod pneumatiky, nakoľko v momente státia, resp. pokojného stavu nepôsobí na kameň žiadna odstredivá sila. Inak povedané, ak by vozidlo škodcu nebolo v prevádzke, nedošlo by ani k rotácii kolies, a teda nedošlo by ani k vymršteniu kameňa do čelného skla navrhovateľa, resp. ak by pred navrhovateľom nešlo žiadne vozidlo, nedošlo by k vzniku škody. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na definíciu prevádzky motorového vozidla v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cz/42/1971 (R 9/1972): „motorové vozidlo je v prevádzke nielen vtedy, keď sa pohybuje, ale aj vtedy keď síce stojí, ale v chode je jeho motor“. Prevádzkou motorového vozidla je aj príprava k jazde a bezprostredné výkony po ukončení jazdy, ako aj výkony potrebné na udržiavanie vozidla. Už samé uvedenie motora do chodu patrí k prevádzke motorového vozidla bez ohľadu na to, či sa vozidlo uvedie do pohybu a či nie, či sa to stalo na ceste, prípadne na inom priestranstve verejnosti prístupnom, alebo ešte v garáži, a či motor uviedol do chodu sám prevádzateľ, alebo jeho pracovník.

Argumentácia odporcu, podľa ktorej ležiaci kameň na vozovke nie je okolnosť, ktorá by mala pôvod v prevádzke motorového vozidla, je nesprávna, účelová a tendenčná. V zmysle vyššie citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR je zřejmé, že vozidlo je v prevádzke, keď je v pohybe, čo znamená, že kolesá počas pohybu vozidla rotujú okolo vlastnej osi. Rotácia kolies jednoznačne má pôvod v prevádzke, nakoľko to je základný znak a predpoklad prevádzky motorového vozidla. Kameň bol uchytený na dezéne rotujúcej pneumatiky a v dôsledku rotácie vymrštený do čelného skla motorového vozidla navrhovateľa, v dôsledku čoho došlo k vzniku škody na tomto čelnom skle. Odvolací súd zastáva názor, že pôvod v prevádzke motorového vozidla nemožno vzťahovať k vymrštenému kameňu ako takému, práve naopak, je potrebné vzťahovať ho k rotácii kolies pohybujúceho sa vozidla. Rotácia kolies pohybujúceho sa vozidla je bezpochyby prevádzkou motorového vozidla, čo jednoznačne potvrdzuje vyššie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR.

Pokiaľ ide o námietky odporcu týkajúce sa priznania úrokov z omeškania, treba konštatovať, že základnou ideou Zákona o PZP bolo a stále je ochrana práv poškodených osôb, najmä práva na rýchle poskytnutie poistného plnenia. Uvedený zákon je v súlade so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2000/26 (Smernica o poistení motorových vozidiel), ktorou sa poškodenému priznalo právo podať žalobu proti poisťovni zodpovednej osobe, a to priamo. Predmetné ustanovenia implementované do nášho Zákona o PZP zaviedli účinné sankcie pre prípad, že poisťovňa si nespĺní povinnosť nahradiť škodu v primeranej lehote. Okrem týchto sankcií zmluvné štáty boli zaviazané implementovať aj do

svojich vnútroštátnych poriadkov aj povinnosť platenia úrokov z výšky náhrady stanovenej poisťovňou alebo súdom poškodenej osobe, ak sa plnenie nerealizovalo v predpísanej lehote. Uvedené úroky z omeškania ukladá zákon poisťovateľom automaticky, bez ohľadu na to, či si úrok z omeškania uplatní alebo nie, len ich výška sa posudzuje podľa občianskoprávných predpisov. Teleologickým výkladom smernice a zákona je možné vyvodiť, že poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie v lehote 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahov povinnosti poisťovateľa, pričom skončiť prešetrovanie je povinný v lehote 3 mesiacov odo dňa oznámenia škodovej udalosti. Súd je toho názoru, že poisťovateľ riadne nesplnil svoju povinnosť poskytnúť poistné plnenie poškodenému za poisteného podľa § 4 ods. 2 a 4 Zákona o PZP tým, že nesprávne vyhodnotil rozsah jeho zákonnej povinnosti (odmietol poskytnúť poškodenému riadne uplatnenú a preukázanú náhradu škody), a preto nemôže byť na škodu navrhovateľa.

Ďalšia argumentácia odvolateľa, ktorý pripojil rôzne rozhodnutia súdov v obdobnej veci nemala podstatný význam pre posúdenie prejednávanej veci, pretože predmetné rozhodnutia sa v konkrétnostiach odlišovali od skutočností prejednaných v danej veci, s tým, že odporca ich ani len čiastkovo nepoužil pri argumentácii svojho odôvodnenia.

Výrok o trovách konania prvostupňového súdu odvolací súd potvrdil, keďže prvostupňový súd správne aplikoval ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p., keď priznal navrhovateľovi, ktorý mal plný úspech vo veci, náhradu trov konania, ktorá pozostávala zo súdneho poplatku vo výške 27,- eur a trov právneho zastúpenia vo výške 193,04 eur. Odvolací súd konštatuje, že súd nezistil vo vyčíslení náhrady trov konania žiadne nesprávnosti.

Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ust. § 224 ods. 1 s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľ bol v odvolacom konaní úspešný, trovy odvolacieho konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia vyčíslených písomným podaním zo dňa 20.5.2013 za písomné vyjadrenie doručené súdu dňa 21.5.2013 vo výške 31,53 eur + režijný paušál 7,81 eur, spolu vo výške 39,34 eur. Vo vyčíslení náhrady trov právneho zastúpenia navrhovateľa nezistil súd žiadne nesprávnosti, a preto mu ich priznal v uplatnenej výške, keď vychádzal z príslušných ustanovení Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, a to najmä z ustanovenia § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. c/, § 16 os. 3 cit. Vyhlášky.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.